



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **N. I.,**
bytem [adresa]

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 3. 2015, čj. MV-121790-11/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 3. 2015, čj. MV-121790-11/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 3. 2014, čj. OAM-50005-18/DP-2011. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) v souběhu s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

2. Žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta ze dvou důvodů:
 - údaje v žalobcem předloženém dokladu o zajištění ubytování, podstatné pro posouzení žádosti, neodpovídaly skutečnosti a
 - žalobce současně neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vydáno.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 26. 3. 2015, žalovaná odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce.
5. K námitce překročení lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně uvedla, že sama skutečnost, že správní orgán prvního stupně nerozhodl v posuzovaném případě v zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí, nevylučuje, aby byla žádost žalobce zamítnuta.
6. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce žalobce týkající se povahy dokladu o zajištění ubytování. Zdůraznila, že doklad ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. je dokladem, který prokazuje, že má žalobce po dobu pobytu na území České republiky zajištěno ubytování. Žalobce přitom jako doklad o zajištění ubytování doložil nájemní smlouvu ze dne 4. 7. 2011, kterou uzavřel se společností NABISI company s.r.o., kde figuruje jako jediný jednatel. Žalovaná doplnila, že podle této smlouvy přenechala výše uvedená společnost žalobci do nájmu byt 1+kk o podlahové ploše 39 m² na adrese Bulharská 736/32, 101 00 Praha 10. V průběhu řízení o žádosti však bylo podle žalované zjištěno, že v uvedeném bytě fakticky bydlí v nájmu pan Z. P., nar. X. X. XXXX, a paní B. R., nar. X. X. XXXX. Ani jeden z nich přitom žalobce dle předložené fotografie nepoznal. Žalobce pak podle žalované v rámci výsledku potvrdil skutečnost, že zde fakticky bydlí jiní nájemci. Dále žalobce uvedl, že s nimi má dohodnuto, že zde v případě potřeby může přespát, což však podle žalované neprokázal.
7. Podle žalované tak nelze vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považovat za prokázané, že žalobce má na dané adrese skutečně zajištěno ubytování po dobu svého pobytu na území, neboť v uvedeném bytě bydlí 2 zcela jiné osoby, které dle předložené fotografie žalobce nepoznaly a se žalobcem ani neuzavřely nájemní smlouvu k bytu, když sám žalobce při výsledku do protokolu uvedl, že tuto smlouvu za něj na základě plné moci podepsala paní S..
8. Žalovaná podotkla, že povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. uděluje pouze cizincům, kteří hodlají na území České republiky přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Jedná se tedy o pobyt dlouhodobějšího charakteru, nikoliv krátkodobý pobyt v řádu několika málo dní. Smyslem dokladu o zajištění ubytování podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. je podle žalované prokázání skutečnosti, že má cizinec po celou dobu, na jakou mu má být uděleno pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

oprávnění, zajištěno ubytování. Podle žalované nelze akceptovat, že cizinec dokládá, že má zajištěno ubytování v bytě 1+kk o velikosti 39 m², kde již současně bydlí 2 další dospělí lidé. Cizinec musí mít zajištěno takové ubytování, které by mu zajišťovalo soustavné bydlení po celou dobu, na kterou mu má být povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, nikoliv pouze ubytování k jednorázovým noclehům v rámci několikaletého období platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná uvedla, že pokud žalobce jako jedinou podnikatelskou činnost vykazuje dlouhodobý pronájem předmětného bytu, nemůže současně argumentovat tím, že má v daném bytě zajištěno ubytování. Připustila, že žalobce skutečně nemusí na uvedené adrese bydlet po celou dobu svého pobytu. Pokud se ovšem na místě zajištěného ubytování žalobce nezdržuje vůbec, což ostatně potvrdil i při výsledku, pouze to podle žalované potvrzuje skutečnost, že na dané adrese ubytování zajištěno fakticky nemá. Podle žalované nelze připustit argumentaci, že postačuje, když má cizinec na uvedené adrese poštovní schránku a je tak zajištěn jeho kontakt se správním orgánem. Adresa místa, kde má cizinec zajištěno ubytování, je evidována jako adresa hlášeného místa pobytu řízení žalobce v cizineckém informačním systému a podle žalované se tedy očekává, že žalobce bude na dané adrese k zastižení pro účely případné pobytové kontroly.

9. Žalovaná neshledala důvodnou ani námitku žalobce, že jeho společnost NABISI company s.r.o. je funkční, a že skutečnost, že mu z důvodu neznalosti českého jazyka s některými záležitostmi pomáhá jeho zástupce, mu nelze klást k tíži. Zdůraznila, že jediná podnikatelská činnost této společnosti na území České republiky spočívá v pronájmu předmětného bytu. Nájemní smlouva přitom byla s nájemníky, kteří byli na místě zastižení v průběhu pobytové kontroly, podepsána již v únoru r. 2012. Žalobce tuto smlouvu jako jednatel nepodepsal. Žalovaná doplnila, že pokud žalobce neovládá český jazyk, ačkoliv má v České republice povolen pobyt již od roku 2008, v důsledku čehož je odkázán v případě obchodní činnosti (pronájem bytu) i v případě jednání s úřady plně na zprostředkovatele, není dle žalované důvod, aby mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání uděleno. Společnosti NABISI company s.r.o. sice podle žalované fakticky podnikatelskou činnost vyvíjí, ovšem jednu jedinou smlouvu, kterou žalobce uvedl jako důkaz podnikatelské činnosti, žalobce neuzavřel, český jazyk neovládá, a tak je na zprostředkovatelích závislý i v případě jednání s úřady. Dle názoru žalované není možné udělit určité osobě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, pokud pak tato osoba následně přesouvá svá práva a povinnosti jednatele (např. uzavírání smluv, jednání s úřady) na jiné osoby. Udělovat pokyny zmocněnému zástupci totiž žalobce může i z domovského státu. Smyslem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je dle žalované umožnit cizinci přímý a bezprostřední výkon podnikatelské činnosti na území České republiky (což nevylučuje, aby některými dílčími činnostmi pověřil určitou osobu), a to z důvodu, aby nebyl nucen proti své vůli vést své podnikání prostřednictvím zmocněných zástupců „na dálku“. Pokud však žalobce dobrovolně využívá k výkonu podnikatelské činnosti, tedy v posuzovaném případě především k založení společnosti, k jednání s klienty a k jednání s úřady opakovaně zprostředkovatele na základě plné moci, odpadá důvod, proč by měl na území České republiky dále pobývat, neboť k zajištění běžného chodu společnosti jeho pobyt na území České republiky není nutný. K naplnění účelu pobytu podle žalované nepostačuje pouze formální zápis účastníka řízení jako jednatele v obchodním rejstříku, je nutné, aby tuto funkci i fakticky vykonával, nikoliv aby tuto funkci za něj fakticky vykonávaly jiné osoby, na které svá práva a povinnosti ve

skutečnosti na základě plné moci přeneše. K jednotlivým několikadenním návštěvám České republiky přitom může žalobce podle žalované využít krátkodobého víza.

10. Žalovaná pak nesouhlasila ani s námitkou, že se správní orgán prvního stupně dostatečným způsobem nevypořádal s účastí žalobce ve společnosti ONLY TIP TOP s.r.o. Žalovaná doplnila dokazování účetní závěrkou jmenované společnosti za rok 2013, z níž vyplývá, že tato společnost v uvedeném roce nevykazovala žádnou podnikatelskou činnost. Žalobce byl vzhledem k doplnění dokazování vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž v protokolu ze dne 23. 2. 2015 uvedl, že se ve věci písemně vyjádří do 10 dnů, což však do podle žalované neučinil. Vzhledem k tomu, že společnost ONLY TIP TOP s.r.o. dle poslední dostupné účetní závěrky nevykonávala v roce 2013 žádnou podnikatelskou činnost, nebylo dle názoru žalované ani nutné se v rámci hodnocení přiměřenosti blíže zabývat tím, že má účastník řízení v této společnosti podíl a současně v ní figuruje jako jednatel.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval obsah svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
12. Žalobce pod prvním žalobním bodem namítl, že pojem faktického bydlení a zajištěného ubytování nelze směšovat tak, jak to činí správní orgány obou stupňů. Je přesvědčen, že z díkce § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. plyne, co se myslí dokladem o zajištění ubytování – podle žalobce se jedná o doklad, který prokazuje, kde má cizinec ubytování zajištěno. Žádné zákonné ustanovení přitom cizinci neukládá povinnost se v zajištěném domě či bytě zdržovat. Žalobce přitom nijak nezastíral a netajil, že v jeho případě preferuje bydlení v hotelu nebo u své známé, přičemž důvodem pro toto rozhodnutí je zejména komfort spojený s bydlením. Doklad o zajištěném ubytování dokládá podle žalobce přesně to, čím byt na adrese Bulharská skutečně je, tj. místem, kde má ubytování zajištěno a kde si přebírá poštu. Žalobce doplnil, že výklad žalované k jeho odpovídající odvolací námitce je extenzivní, nezákonný a nepřezkoumatelný.
13. Žalobce dále nesouhlasil se závěry žalované k odvolací námitce zpochybňující závěr správního orgánu prvního stupně, podle něhož žalobce neplní účel pobytu na území ČR. Namítl, že pokud žalovaná závěry správního orgánu prvního stupně potvrdila a uvedla, že není možné udělit určité osobě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, pokud pak tato osoba následně přesouvá svá práva a povinnosti jednatele, je její „výklad...značně omezující a nezákonný“. Žalobce trval na tom, že je oprávněn činit úkony směřující k vyřizování některých záležitostí svým zástupcem, neboť nehovoří plynule česky, a proto se pro jistotu obrací na kvalifikovanou právní pomoc. Podle žalobce přitom není pravdou, že by jednatel byl povinen činit všechny úkony sám a osobně. Takový výklad je podle něho v rozporu i se zcela běžnou praxí českých podnikatelů, kteří nejsou ve svém oprávnění předat část své odpovědnosti právním zástupcům či jiným osobám omezení, přičemž zůstávají jednatele i nadále a za tuto činnost nesou odpovědnost.
14. Žalobce konečně namítl, že správní orgán prvního stupně a následně i žalovaná vůbec nezohlednili jeho podnikání ve společnosti ONLY TIP TOP s.r.o. O této společnosti se zmiňoval již při svém výslechu a řádně uvedl, že vedle své společnosti NABISI company s.r.o. podniká i v této společnosti. Pokud žalovaná shrnula, že se těmito skutečnostmi nezabývala, jelikož z účetní závěrky za rok 2013 vyplývá, že společnost žádnou aktivitu nevykonávala, žalobce namítl, že správní orgán je povinen rozhodovat dle skutkového

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně a ani žalovaná přitom podnikání této společnosti v době vydání rozhodnutí nezkoumali. Napadené rozhodnutí je tak podle žalobce v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 5. 2015 odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.
16. K namítanému posouzení účelu pobytu žalovaná uvedla, že účelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je umožnit cizincům z třetích zemí, aby mohli na území ČR realizovat svou podnikatelskou činnost. Pokud cizinec z důvodu neznalosti českého jazyka prakticky všechny důležité složky podnikatelské činnosti, jako je jednání s úřady nebo podepisování smluv se zákazníky, přenáší na jiné osoby, není podle žalované důvod, aby na území ČR nadále pobýval, neboť jeho osobní přítomnost není pro chod společnosti nutná. Uvedený závěr pak podle žalované platí zvláště tehdy, pokud obchodní společnost poslední kontrakt uzavřela již v roce 2012, přičemž žalobce nebyl současně schopen uvést žádný relevantní důvod, proč je za uvedených okolností pro fungování jeho obchodní společnosti jeho další pobyt na území ČR nutný. Dle žalované není účelem umožnit na území ČR pobyt cizincům, jejichž obchodní společnost zde sice vyvíjí podnikatelskou činnost, ovšem cizinec sám, ačkoliv je jediným jednatelem, se na této činnosti fakticky podílí pouze tím, že pověří na základě plné moci jinou osobu, aby za něj klíčové záležitosti chodu podniku dále zajišťovala.
17. Žalovaná k námitce ohledně zohlednění podnikání žalovaná poukázala na výpověď žalobce v rámci výslechu dne 27. 2. 2013, podle které žalobce má na území ČR ještě společnost ONLY TIP TOP s.r.o., která se zabývá prodejem luxusního oblečení, avšak se nedohodl na pronájmu v Obchodním centru Koruna, a proto toto oblečení přeprodal svým známým. K tomu žalovaná v průběhu odvolacího řízení v účetní závěrce této společnosti dostupné ve sbírce listin obchodního rejstříku ověřila, že společnost v roce 2013 nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost. Zdůraznila, že žalobce měl v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí možnost se s touto účetní závěrkou seznámit a případně prokázat, že v současnosti již tato společnost podnikatelskou činnost vykonává, což však neučinil. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí přitom nebyla podle žalované ve sbírce listin obchodního rejstříku založena účetní závěrka předmětné společnosti za rok 2014.

V. Jednání

18. Při jednání konaném dne 26. 9. 2018 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a na své předchozí argumentaci v žalobě, resp. vyjádření k žalobě.
19. Žalobce trval na tom, že v řízení řádně prokazoval a doložil všechny zákonem předvídané náležitosti, včetně dokladu o zajištění ubytování. Tvrdil, že pokud by měl žalobce v úmyslu na dané adrese pobývat, nic mu v tom nebude bránit. Správní orgány podle žalobce tyto okolnosti řádně nešetřily. Žalobce v tomto směru dále poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 Azs 137/2015 - 37, z nichž obsáhle citoval. Dodal, že na území České republiky pobývá již od roku 2008. Připustil přitom, že předmětný byt pronajímá, resp. pronajímal, což dle něho mohlo být důvodem pochybností. Správní orgány však podle jeho přesvědčení neprokázaly, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v daném bytě pobývat nemůže. V této souvislosti dále poukázal na rozhodnutí žalované v jiné věci. Uzavřel, že žalovaná naplnění prvního důvodu neprodloužení povolení nedostatečně odůvodnila a nevypořádala se s odvolacími námitkami. K účelu pobytu žalobce zdůraznil svoji účast ve dvou obchodních společnostech. Uvedl, že společnost ONLY TIP TOP s.r.o. v roce 2013 žádnou činnost nevykonávala, přičemž žalobce byl do funkce jednatele jmenován v tomto roce, avšak z žalobcem navrhovaných důkazních prostředků, rozvahy za rok 2016 vyplývá, že nyní již je společnost aktivní. Doplnil, že v daném případě není pro posouzení věci relevantní podmínka jazykové znalosti. Správní orgány měly dle žalobce obstarat více důkazů, že žalobce neplní účel pobytu (v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Žalobce zdůraznil skutečnosti týkající se podnikání žalobce v domovském státě a uzavřel, že ani v tomto případě nebyl shromážděn dostatek důkazů, že žalobce v České republice fakticky nevykonává podnikatelskou činnost.

20. Žalovaný při jednání odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k podané žalobě.
21. Soud při jednání nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu listinami – rozvahami společnosti NABISI company s.r.o. a ONLY TIP TOP s.r.o. za rok 2016 s tím, že tyto podklady týkající se účetního období následujícího po vydání napadeného rozhodnutí nemohou být s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. pro posouzení věci relevantní.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
23. Žaloba není důvodná.
24. Městský soud v Praze vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. platí, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
25. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
26. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. platí, že k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

27. Městský soud v Praze předně nepřisvědčil námitkám žalobce ohledně extenzivního, nezákonného a nepřezkoumatelného výkladu pojmů „faktického bydlení“ a „zajištění ubytování“ žalovaným.
28. Ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. cizinci ukládá povinnost předložit k žádosti doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Smyslem předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území k žádosti je sdělení informace, kde má cizinec v úmyslu se při pobytu na území ČR zdržovat, tj. kde bude kontaktní a kde bude moci být zastižen. V této souvislosti soud dále poukazuje na § 103 písm. e) tohoto zákona, které kromě jiných povinností ukládá cizinci povinnost hlásit změnu příjmení, osobního stavu, změny údajů v cestovním dokladu, změny údajů v dokladu vydaném podle tohoto zákona ve stanovené lhůtě orgánu, který mu doklad, opravňující k pobytu na území, vydal.
29. Z uvedeného je zřejmé, že pokud žalobce splnil povinnost předložit k žádosti doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území na adrese [adresa], přičemž se na tomto místě pobytu sám nezdržoval, jak sám v průběhu správního řízení (srov. protokol o výslechu žalobce ze dne 27. 2. 2013, čj. OAM-50005-12/DP-2011) potvrdil, ani na této adrese, kterou v žádosti uvedl jako místo pobytu na území v ČR s potvrzením o zajištění ubytování, nebyl zastižen, nemůže s ohledem na obsah správního spisu zachycující skutečnosti zjištěné při pobytových kontrolách úspěšně bránit závěrům správních orgánů obou stupňů, které žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevyhověly. V daném případě totiž žalobce skutečně předložil v žádosti doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.
30. K námitce žalobce, že žádné zákonné ustanovení cizinci neukládá povinnost se v zajištěném domě či bytě zdržovat, soud doplňuje, že při posuzování důvodnosti žaloby bere na vědomí i žalobcem připomenutou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 Azs 137/2015 - 37, vyslovil závěr, že *„z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze dovodit povinnost zdržovat se pouze, či v určitém rozsahu na adrese, kde má cizinec zajištěno ubytování ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Takový výklad zákona by byl v rozporu s ústavním pořádkem, a to konkrétně se svobodou pohybu a pobytu, kterou článek 14 Listiny zaručuje každému člověku. Podle čl. 14 odst. 3 Listiny lze svobodu pohybu a pobytu omezit pouze zákonem, „jestliže je to nevyhnutelné pro bezpečnost státu, udržení veřejného pořádku, ochranu zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých a na vymezených územích též z důvodu ochrany přírody““.*
31. Soud nijak nezpochybňuje potřebu respektovat právo na svobodu pohybu, které umožňuje, aby v případě, že je cizinec hlášen na konkrétní adrese, nemusel se na této adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Městský soud se s takovým výkladem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a nemá důvod se od něj odchylovat. V daném případě je však těžiště problému ve zcela jiné rovině, než jak žalobce předestírá v podané žalobě. V nyní posuzované věci totiž žalobce v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání tvrdil a dokládal, že má zajištěno ubytování na předmětné adrese, přestože tento byt jeho obchodní společnost, jak sám potvrdil, pronajala k užívání jiným osobám. Žalobce se tedy ve skutečnosti na předmětné adrese po dobu pobytu na území ČR nezdržoval; toto ubytování měl zajištěno toliko formálně (předkládané zajištěné ubytování sloužilo pouze k získání dokladu potřebného pro získání

požadovaného pobytového oprávnění), avšak fakticky byt na předmětné adrese k zajištění ubytování žalobce nesloužil.

32. Obsah správního spisu (protokol o výsledku žalobce ze dne 27. 2. 2013, čj. OAM-50005-12/DP-2011, záznam o pobytových kontrolách ze dne 14. 2. 2013, čj. OAM-50005-6/DP-2011) přitom podle přesvědčení soudu poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr žalované, že v předmětném bytě ve skutečnosti bydlí jiné osoby. Tato skutečnost přitom s ohledem na charakter a podlahovou plochu předmětného bytu vylučuje možnost jeho pravidelného užívání žalobcem. Soud ve shodě s žalovanou zdůrazňuje, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je vydáváno cizincům, kteří hodlají na území České republiky přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Je tedy zjevné, že při dodržení účelu pobytu (viz níže) by potřeba žalobce související se zajištěním ubytování na místě uvedeném v potvrzení o zajištění ubytování vylučovala možnost využití předmětného bytu k jeho pronájmu jiným osobám. Shodně jako žalovaná přitom soud považoval za významné, že osobu žalobce ani jedna z osob bydlících na základě nájemní smlouvy v předmětném bytě nezná.
33. Sám žalobce ostatně, jak bylo uvedeno výše, v průběhu správního řízení potvrdil, že při pobytu na území ČR upřednostňuje ubytování v hotelích, a to i kvůli obchodním schůzkám. Rovněž v podané žalobě se žalobce omezil na shora uvedenou obecnou námitku, aniž by ovšem tvrdil či prokazoval, že se na dané adrese skutečně při svých pobytech na území ČR zdržoval, jakkoli by tomu ve světle shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu nemuselo být soustavně a nepřetržitě.
34. Dokládal-li žalobce potvrzení o zajištění ubytování v bytě, který nicméně prostřednictvím jeho obchodní společnosti pronajímal osobám, které v něm ve skutečnosti bydlí, a sám v něm po dobu pobytu na území ČR nepobýval, předložil v řízení k žádosti doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. městský soud předesílá, že správní soudy v minulosti opakovaně konstatovaly, že neprokázání zajištění ubytování po dobu pobytu na území má za následek nesplnění zákonem stanovených předpokladů pro udělení pobytového oprávnění. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, čj. 9 As 153/2012 - 77, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že „*neprokáže-li žadatel o udělení víza k pobytu nad 90 dnů, že má zajištěno ubytování po dobu pobytu na území (§ 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení pobytového víza*“. Tyto závěry se přitom shodně uplatní i v případě řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
35. Na základě uvedeného soud považuje výklad pojmů, týkajících se doložení dokladu o zajištění ubytování za souladné se smyslem požadavku dle zákona č. 326/1999 Sb., tak, jak bylo vyloženo výše. Žalobní námitky nepřezkoumatelnosti závěrů žalované rovněž neodpovídají ustálené rozhodovací praxi správních soudů k problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, proč žalovaná považovala odvolací námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzala za podklad svého rozhodnutí, proč považovala skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů. Žalovaná se rovněž přiměřeně vyjádřila ke všem žalobcem uplatněným dílčím námitkám. Žalobce ostatně ani specificky netvrdí, že by se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaná s některou z jeho konkrétních námitek v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádala.

36. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedená rozhodovací praxe správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu akcentující význam přezkoumatelného odůvodnění z pohledu práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10)
37. Přisvědčit pak soud nemohl ani žalobcovým námitkám proti závěrům žalované, podle nichž žalobce neplní účel pobytu na území ČR.
38. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 5 – 7 podrobně popsal úvahy, na základě nichž dospěl k závěru o naplnění předpokladů aplikace § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) a § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Své posouzení založil na žalobcem nerozporovaných zjištěních o délce pobytu žalobce na území České republiky v letech 2011 a 2012 a na závěrech, podle nichž žalobce nevyvíjí podnikatelskou aktivitu odůvodňující prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalovaná posléze napadeným rozhodnutím neshledala důvodnou odpovídající odvolací námitku žalobce, přičemž své posouzení založila na úvahách rekapitulovaných výše v bodě 9 tohoto rozsudku.
39. Žalobce se v podané žalobě v tomto ohledu omezil na námitku zpochybňující závěr správních orgánů, podle něhož žalobce osobně žádnou relevantní činnost nevykonává a přesouvá práva a povinnosti jednatele na jiné osoby.
40. Správní soudy ustáleně judikují, že cizinec musí plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017 - 29).
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 - 81, který lze podle přesvědčení soudu aplikovat i v nyní posuzované věci, dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání [podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v době vydání povolení)], je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; účel pobytu není doložen jen tím, že je cizinec zapsán v obchodním rejstříku. Jinak by došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by postrádal smysl. Aby mohl správní orgán dospět k

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

závěru, že cizinec plní účel, pro který mu byl povolen pobyt, musela by být podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána. Na výše uvedených závěrech Nejvyšší správní soud setrval např. i v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013 - 50.

42. To ovšem neznamená, že by cizinec během povoleného pobytu vůbec nesměl území České republiky opustit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014 - 46, body 28 a 30), nebo že by nemohly nastat okolnosti ospravedlňující dočasné přerušení podnikatelské činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2015, čj. 10 Azs 249/2014 - 30). Podstatné tedy je, aby cizinec dodržel podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, čj. 8 Azs 145/2014 - 97).
43. Městský soud přitom přisvědčuje závěrům žalované, že žalobce neprokázal, a nebylo to ani jinak zjištěno ve správním či v soudním řízení, že skutečně plnil podnikatelský účel uděleného povolení k pobytu na území České republiky, tedy že fakticky vykonává činnost jednatele společnosti. Bylo prokázáno toliko to, že žalobcem založená společnost vlastní jedinou nemovitost, kterou společnost pronajímá. Žalované nelze podle přesvědčení soudu vytýkat, že uzavřela, že je žalobce jednatelem společnosti pouze formálně. Žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nijak nerozporoval, že na území České republiky pobýval v rozhodném období zřídka. Správní orgány na základě svých zjištění podle přesvědčení soudu zcela správně uzavřely, že žalobce neplní účel, ke kterému mu byl pobyt na území České republiky umožněn, a jeho žádost o povolení prodloužení tohoto pobytu zamítly.
44. Jak bylo popsáno výše, zákon č. 326/1999 Sb. stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Závěru žalované o tom, že pokud žalobce nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, tedy nelze v tomto směru ničeho vytknout. Pokud žalobce na území České republiky nepobýval, resp. zde v letech 2011 a 2012 prokazatelně pobýval jen 30 dní, aniž by současně plausibilně tvrdil konkrétní skutečnosti odůvodňující závěr o skutečném osobním výkonu relevantní činnosti a aniž by svá tvrzení podpořil předložením či označením relevantních důkazních prostředků, nemůže účinně zpochybňovat závěr žalované, že nenaplní účel udělení povolení k pobytu na tomto území.
45. Žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádné doklady o tom, že by jménem společnosti NABISI company s.r.o. osobně v rozhodné době vystupoval či se jinak na podnikatelské činnosti této společnosti podílel. Žádné relevantní okolnosti v tomto směru nepředestřel ani v rámci výslechu dne 27. 2. 2013. Právě naopak, z obsahu jeho výpovědi vyplynulo, že obchodní společnost poslední (a jediný žalobcem zmíněný) kontrakt uzavřela již v roce 2012, přičemž lze souhlasit s žalovanou, že žalobce nebyl současně schopen uvést žádný relevantní důvod, proč je za uvedených okolností pro fungování předmětné obchodní společnosti jeho další pobyt na území ČR nutný.
46. Žalobci by jistě nebylo možno vytýkat, pokud by některými úkony v rámci výkonu podnikatelské činnosti, resp. výkonu funkce jednatele předmětné společnosti, pověřil

v souladu s pravidly soukromého práva jinou osobu. Žalobce však v souladu s dříve uvedeným výkon takové činnosti, která by odůvodňovala prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, netvrdil ani neprokázal. Formální zápis žalobce jako jednatele společnosti spolu s dalším žalobcem nezpochybněným závěrem správního orgánu prvního stupně o skutečné délce jeho pobytu na území České republiky po dobu povoleného pobytu, vede podle Městského soudu v Praze k logickému závěru, že žalobce účel dlouhodobému pobytu, tedy podnikání, nenaplňoval. Žalobce využíval povolení pouze minimálně a formálně, což není smyslem uvedeného pobytového režimu dle zákona č. 326/1999 Sb.

47. Ze všech shora popsanych důvodů tak soud nemohl přisvědčit ani námitkám vzneseným žalobcem pod druhým žalobním bodem.
48. Důvodnou pak soud neshledal ani námitku, kterou žalobce namítal, že správní orgány nezohlednily jeho podnikání ve společnosti ONLY TIP TOP s.r.o.
49. Žalovaná doplnila dokazování účetní závěrkou jmenované společnosti za rok 2013, z níž vyplývá, že tato společnost v uvedeném roce nevykazovala žádnou podnikatelskou činnost. Žalobce byl vzhledem k doplnění dokazování vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž v protokolu ze dne 23. 2. 2015 uvedl, že se ve věci písemně vyjádří do 10 dnů, což však neučinil. Žalovaná pak v návaznosti na uvedené uzavřela, že vzhledem k tomu, že společnost ONLY TIP TOP s.r.o. dle poslední dostupné účetní závěrky nevykonávala v roce 2013 žádnou podnikatelskou činnost, nebylo dle názoru žalované nutné se v rámci hodnocení přiměřenosti blíže zabývat tím, že má účastník řízení v této společnosti podíl a současně v ní figuruje jako jednatel.
50. Žalobce k uvedeným skutkovým zjištěním nevznosl konkrétní argumenty a závěry žalované v uvedeném směru nijak nezpochybnil. Nepřednesl žádné argumenty, které by snad byly způsobilé vyvrátit jejich relevanci.
51. Soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
52. Za situace, kdy žalobce nikterak věcně nebrojí proti závěrům žalované, která v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala, že v rámci odvolacího řízení doplnila dokazování, identifikovala podklad pro rozhodnutí, kterým dokazování doplnila, označila skutková zjištění, k nimž na základě hodnocení tohoto podkladu dospěla, přičemž současně poukázala na to, že žalobce po seznámení se s tímto podkladem rozhodnutí nevyužil svého práva se k věci vyjádřit, nemohl soud shledat jeho obecné námitky důvodnými.
53. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho obecné námitce, že by žalovaná okolnosti týkající se podnikání této společnosti k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nezkoumala, resp. že by žalobcem tvrzenou účast ve společnosti ONLY TIP TOP s.r.o. nezohlednila. Právě naopak, žalovaná v tomto rozsahu, reflektující přitom odpovídající odvolací námitku žalobce, dokazování doplnila a své rozhodnutí postavila na zjištěních z těchto podkladů plynoucích. Vysvětlila přitom, že pro meritorní posouzení věci považovala za podstatné, že tato společnost nevykonávala v roce 2013 žádnou podnikatelskou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

54. Žalobce pak proti těmto skutkovým zjištěním v podané žalobě nebrojil, nepoukazoval na jejich rozpor se skutečným stavem věci ani jiné konkrétní vady postupu žalované. Netvrdil, že by skutkové závěry žalované neodpovídaly skutečnosti, že předmětná společnost ve skutečnosti podnikatelskou činnost vykonávala, ani netvrdil a neprokazoval, jakým konkrétním způsobem se na podnikání předmětné společnosti osobně podílí. Žalobce dokonce ani konkrétně netvrdil, natož aby prokazoval, že skutečnosti zjištěné žalovanou ve vztahu k období roku 2013 neodpovídají skutečnému stavu výkonu ekonomické činnosti předmětnou společností v okamžiku rozhodování žalované.
55. Z popsáných důvodů tak soud nemohl shledat jeho obecné námitky, které jsou se zřetelem k právě uvedenému v rozporu s obsahem správního spisu, důvodnými.
56. Pro úplnost pak soud doplňuje, že se samostatně nezabýval otázkou překročení pořádkové lhůty pro vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť se žalobce v tomto ohledu v žalobě omezil na rekapitulaci své odvolací námitky, aniž by jakkoli brojil proti odpovídajícím závěrům vysloveným žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
57. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.